

Dávný odkaz

ŘEKA BOHŮ

Wilbur Smith

Na okamžik zavládlo ve velkém sále ticho, ale pak Hannu tiše hvízdal, aby upoutal Piayovu pozornost. Když se Piay ohlédl, spatřil svého druha, který mi signalizoval očima a sjel rukou k jílci meče.

Cože? zeptal se Piay pohybem rtů.

Hannu pokrčil rameny a zakroutil hlavou.

Starý voják si zřejmě nebyl jistý, co ho vlastně znepokojuje. Bylo však jasné, že podobně jako Gatas a jeho muži vycítil hrozbu.

Piay přesvědčoval sám sebe, že se vojáci mýlí. Palác střežily nejlepší a nejdůvěryhodnější faraonovy oddíly, které by určitě postřehly jakékoliv nebezpečí. Potom ho však napadlo: *Co když je možné proniknout do paláce nepozorovaně?*

V té chvíli pochopil, proč musel být šlechtic v uličce zavražděn. Určitě v téhle budově strávil dobrou polovinu života a znal zde každý koutek a škvíru, každé okno a dveře. Nezabili jej tedy kvůli jeho bohatství, ale kvůli informacím, které mohl poskytnout. Vrahové ho nejdřív podrobně vyslechli a potom zabili, aby si pojistili jeho mlčení.

Chtěl upozornit Taitu, ale musel zamrkat. Opravdu se v sále setmělo? Vtom už si toho všimli i ostatní.

Plameny v lampách blikaly a skomíraly. Stíny se rozšiřovaly a zatlačovaly chvějivé ostrůvky světla.

„Kouzla a čáry,“ vydechl Gatas, jehož tvář nabyla v houstnoucím šeru přízračný výraz.

Potetovaný muž uprostřed síně se usmíval.

Piay přiskočil k Taitovi a popadl ho za paži.

„Jsme napadeni, mistře. Ty a Myssa byste měli rychle odejít.“

Zatímco dívka odváděla mága ze síně, Piay vytasil meč, otočil se na patě, přikrčil se a nahlížel do všech koutů připravený zaútočit, jakmile by postřehl nepřítele. Po chvíli nakrčil nos, když mu do něj vnikl nakyslý zápach připomínající zkažené víno. Rozhodně tam nebyl, když do sálu vstoupil, zjevil se jakoby odkud a pomalu sílil. Tohle tedy Hannu cítí? A odkud přichází?

Rozhlížel se a v nažloutlém chabém svitu lamp postřehl smítka prachu. Nebyl to však obyčejný prach, částičky visící ve vzduchu se třpytivě leskly. Zamyšleně je sledoval, uchvácen neobvyklou hrou odlesků, jak se smítka jemně snášela na všechny přítomné. Že by právě ona byla zdrojem toho divného pachu? Nevěděl a netušil, odkud se vzala, ale vnitřnosti se mu sevřely obavami.

Hannu vklouzl vedle něj a oba sehaní vojáci postupovali sálem a nahlíželi do temných koutů.

„Mně se to nelíbí,“ zahučel Hannu chmurně. „Vůbec se mi to nelíbí.“

Gatas chytil Samšiho za tuniku a přistrčil ho k potetovanému zajatci.

„Jediný chybný pohyb a na místě tě rozpáru,“ štěkl kapitán. „A platí to pro oba.“

Tetovaný muž se pořád usmíval.

Piay si navlhčil rty. Vysychalo mu v ústech a nezpůsobil to strach. Prach, který vdechoval, jako by mu pronikal hluboko do plic. Není to nakonec nějaký jed? Zhnusně si odplivl.

„Mějte se na pozoru,“ křikl Gatas na své muže.

„Jsou tu duchové,“ odsekl jeden voják.

„Drž zobák,“ zavelel kapitán. „Jestli je jejich vůdce člověk, oni jsou také lidé.“

Piay a Hannu kroužili síní, jejich oči těkaly prostorem. V sále vládlo ticho jako v hrobce.

Pak se od jedněch dveří ozvalo zachrčení – voják, jenž u nich stál, klesl na kolena a svíral si hrdlo. Sálem zněl zvuk krve stříkající na kamennou podlahu.

„Tam!“ zařval Gatas.

„Počkejte!“ volal Piay, ale už bylo pozdě.

V síni propukl zmatek, vojáci spěchali ke svému spolubojovníkovi. Oheň v lampách pohasínal, šero se změnilo v neproniknutelnou tmu.

Ozval se výkřik – padl další voják, tentokrát na druhé straně sálu.

Piay však pořád neviděl žádné útočníky.

„Kde jsou?“

„Přímo tady,“ zavrčel Hannu. „Jako kdyby viděli ve tmě...“

Jen co ta slova dozněla, Piay vycítil pohyb, neurčité obrysy se míhaly sem a tam jako netopýři poletující za soumraku mezi datlovými palmami. Nový výkřik, na dlažbu padl další voják.

„To není možné!“ vykřikl Piay a samotného jej šokovala panika, jež mu pronikla do hlasu.

Ucítil vedle sebe závan větru a instinktivně se ohnal mečem. Čepel prosekla jakousi pevnou hmotu a vzápětí cosi plesklo na podlahu. Piay sklopil zrak a uviděl ufatou ruku svírající zakřivený nůž. Krev na mramorové dlažbě získala v temném šeru lesklou černou barvu.

Takže na ně přece jenom zaútočili lidé. Ano, uměli se pohybovat neslyšně a nenechali se spatřit, ale byli z masa a kostí a po zranění krváceli.

Ale nevykřikli, ani když přišli o pravou ruku. Co za člověka dokáže mlčky snést takovou bolest?

Na vzdálenější straně síně krátce vykřikl jakýsi Egyptan, ale jeho hlas vzápětí zmlkl a ozvalo se žuchnutí těla na dlažbu.

„Musíme odsud dostat zajatce,“ řekl Piay Hannuovi. „Někam, kde uvidíme, proti komu bojujeme.“

„Dejte mi nějakou zbraň,“ žadonil Samši – nic neudělá z muže bojovníka tak rychle jako bezprostřední hrozba smrti. „Ať se můžu bránit.“

„Jestli se jen dotkneš meče, useknu ti paži,“ varoval jej Hannu. „A teď nohy na ramena a zdrhej, jinak tu zemřeš.“

Piay popadl potetovaného muže za zápěstí a strkal ho před sebou. V posledních paprscích světla lamp viděl, jak zajatci planou oči a jak má rty zvlhčené ve vítězném úsměvu. Vlekl ho ze sálu, ale vtom se musel zastavit – jakási síla jej táhla na opačnou stranu.

Potetovaný na okamžik znehybněl jako osel, kterého jeden pacholek tahá za hřívu a druhý za ocas. Tvor, který se snažil zajatce Piayovi vytrhnout, musel však mít ruce a nohy, kosti a svaly – a žádná z těchto věcí není imunní proti ráně mečem.

Aniž pustil zajatcovo zápěstí, prudce se otočil a máchl mečem do míst, kde musel stát nepřítel, čepel však protála jen vzduch.

Než se Piay připravil k dalšímu výpadu, neviditelný protivník mocně škubnul a vytrhl mu zajatce ze sevření. Vzápětí jej pohltila tma.

Piay zbavený opory ztratil rovnováhu, zapotácel se a upadl na kamennou dlažbu. A znovu ucítil závan větru, jak mu těsně nad hlavou prosvištěla ruka se zahnutým nožem.

Ležel na podlaze a pocítil záchvěv trpkého zklamání, že se nepodařilo udržet zajatce. Krátký okamžik se zabýval myšlenkou, že se rozběhne do tmy a pokusí se ho znovu dopadnout, uvědomil si však, že pokud to udělá, nedožije se dalšího dne.

Namáhavě se zvedal, když vtom ho objala čísi paže a postavila ho na nohy. Gatas.

„Pryč odsud,“ zachraptěl kapitán. „Musíme pryč, jinak zemřeme.“

Oba se rozběhli ke dveřím, jimiž unikl Hannu se Samším.

Vběhli do sousední místnosti a světlo lamp je na vteřinku oslepilo. Piay si uvědomil, že má nos a hrdlo plné hmoty, která způsobovala onen podivný nakyslý zápach, a napadlo ho, zdali právě ta není zdrojem oněch zdánlivě zázračných schopností útočníků – neznámý prach vznášející se ve vzduchu, jenž dokáže ošálit lidské smysly. Nějaký omamný prostředek? Kouzlo?

Neměl však čas lámat si s tím hlavu.

„Sledují nás!“ zvolal Gatas zlomeným hlasem.

Běželi bludištěm chodeb a sálů, až vyklopýtali do noci. Nádvoří ozařoval měsíční svit. Čekal na ně Hannu se Samším a všichni čtyři vyběhli z paláce na ulici.

„Chtějí ten amulet, který má lord Taita,“ zasípal udýchaný Samši. „Nedají si pokoj, dokud se ho nezmocní.“

„A chtějí i tebe,“ dodal Gatas.

Piay doufal, že je přeplněné ulice ochrání před sledováním, ale většina obyvatel města se již uložila ke spánku a ti, kteří zůstali, se vesměs zhroutili na židlích u stolů nebo leželi v kanálech, příliš opilí, aby se dokázali pohnout. A zářící stříbřitě šedý měsíc napomáhal pronásledovatelům.

Na druhé straně se mohli pohybovat mnohem rychleji.

No dobře, běželo Piayovi hlavou. Závodíme. Musíme se dostat do bezpečí dříve, než nás dostihnou.

„Poběžme k Říční bráně,“ sykl neslyšně na své společníky. „Když se dostaneme do vojenského tábora, máme slušnou šanci. Ti duchové se nemůžou postavit proti celé armádě.“

Sotva se mu mírně zvedla nálada, postřehl koutkem oka nejasný pohyb. Na konci postranní uličky při jejím ústí do ulice, která se táhla rovnoběžně s tou jejich, tančily temné stíny.

„Drží s námi krok, snaží se nás odříznout dřív, než doběhneme k bráně.“

„Kolik jich je?“ zasípal Hannu.

„Moc na to, abychom se s nimi pustili do boje,“ odsekl Gatas. „Ať tě ani nenapadne něco si s nimi začít.“

Pokaždé, když míjeli některou postranní uličku, Piay do ní nahlédl. Stíny s nimi stále držely krok jako smečka šakalů pronásledující zraněnou kořist.

Před nimi se na pozadí hvězdnaté oblohy tyčila dvojí věž Říční brány. Poražení nepřátelé ve zmatku utekli, a tak zůstala mohutná brána otevřená. Kdyby se Piayovi a jeho společníkům podařilo uniknout z města, mohli by vyhledat úkryt mezi spartskými vojáky, kteří dosud tábořili před hradbami.

Ovšem tajemná stvoření, která je pronásledovala, určitě dospěla ke stejnému závěru. Zaútočí, dokud budou mít výhodu na své straně.

Piay nahlédl do poslední boční uličky před bránou – očekával, že právě tam je nepřítel napadnou.

„Připravte se,“ zavelel.

Zasyčely tasené meče a v tom okamžiku Piay cosi spatřil. Vedle skladiště, v němž kupci za dnů, kdy město vzkvétalo, ukládali své zboží, stálo dřevěné lešení – zchátralá budova se měla opravovat. Už dlouho je nikdo nepoužil, ale na nejvyšší plošině zůstal uložený stavební materiál a také kamenické a zednické nástroje.

„Za mnou,“ velel Piay.

Až bolestně si uvědomoval, že je pronásledovatelé téměř dostihli. Rozběhl se k patě lešení a opřel se o ně ramenem. Konstrukce byla stará a rozviklaná a i při slabém dotyku se rozkývala.

Ostatní pochopili jeho záměr. Bez váhání se k němu připojili a všichni najednou zabrali.

Lešení se pohnulo, zakymácelo a s dalším nápirem se zhroutilo. Ještě než dopadlo na zem, Piay už zase sprintoval. Když míjel ústí postranní uličky, zahlédl, jak se lešení kácí v oblacích prachu spolu s uskladněným materiálem.

Modlil se, aby překážka hrdlořezy dostatečně zpomalila, a jeho přání bylo vyslyšeno. Proběhli Řiční branou a volali na strážné jménem faraona, aby ji za nimi zavřeli. Hlídku sice jejich žádost udivila, ale bez váhání poslechla a za zády uprchlíků zarachotila přivíraná mohutná křídla vrat.

Prchající čtveřice však nezvolnila. Řítla se po silnici a vnořila se do masy rozjařených vojáků oslavujících vítězství. Uprchlíci se zastavili až v samém středu zpívající masy, obklopené kouřem z plápolajících ohňů, přímo před prostornými světle fialovými stany spartských generálů.

„Nevím jak ty, ale já se nehodlám uložit k spánku,“ zasípal Gatas. Předklonil se, opřel ruce o kolena a lapal po dechu. „Jsem sice k smrti utahaný, ale nedovolím těm démonům, aby mi v noci prořzli hrdlo.“

„Velmi moudré rozhodnutí, kapitáne,“ opáčil Samši. „Štvanice ještě zdaleka neskončila.“

Piay moc dobře věděl, že brána tajemné pronásledovatele, kteří se zmocnili mlčenlivého a lhostejného potetovaného zajatce, určitě nezastaví. Mohou snadno přešplhat městské hradby a proniknout do vojenského ležení. V nejmenším nepochyboval, že to dokážou, aniž by si jich kdokoliv všiml. A oni se o nich dozvědí až v okamžiku, kdy jim neurvalá dlaň zakryje ústa a na krku pocítí ostří zahnutého nože.

Čas však plynul a zůstávali naživu. Zdálo se, že se neviditelní soupeři prozatím spokojili s tím, že zahnali kořist na útěk. Získali zajatce a zanedlouho si určitě přijdou pro ten záhadný amulet. Museli tedy vypracovat nový plán, jímž by tajemné nepřátele i Hyksósy zmátli, a Piay znal jediného muže, který se mohl přípravy takového plánu zhostit.

„Musím mluvit s Taitou,“ oznámil. „Ty, Hannu, půjdeš se mnou. Kapitáne Gatasi, tobě se dostane potěšení ze Samšiho společnosti. Klidně ho svaž a v každém případě mu zapci pusu roubíkem, aby přestal blábolit. Osobně se však nedomnívám, že by chtěl utéct.“ Upřel pohled na hyksóského kněze. „Kdo ví, co by ho tam venku ve tmě čekalo.“

Bok po boku s Hannuem kráčeli táborem, který zvolna utichal podobně jako thébské ulice. Vzrušení z vítězné bitvy dokáže udržet vojáky jistou dobu při síle, ale nakonec vždycky vyhraje únava.

„Šťastlivci, závidím jim, že si mohou odpočinout,“ povzdechl si Hannu, když míjeli stan, odkud znělo sborové chrápání.

„Taky se potřebuju vyspat,“ souhlasil Piay. „Ale nejdřív si promluvíím s Taitou.“

Přiblížili se k dalšímu stanu a Piay s úlevou zaznamenal, že kolem něj stojí hlouček vojáků z gardy Modrého krokodýla, někdejší Hannuovy jednotky. Jestli tito muži neudrží mága v bezpečí, pak už nikdo.

Taita je určitě očekával, protože vstupní chlopeč stanu zůstala zdvižená a Piay spatřil svého pána zabraného do vážného rozhovoru s Myssou. Dívka mu pozorně naslouchala s lehce nakloněnou hlavou, zatímco mág pomalu obcházel kolem ní a zdůrazňoval svá slova rozmáchlými gesty. Myssa občas přikývnutím naznačila, že pochopila, co jí říká.

Piay se zastavil ve vchodu a pozoroval je. Zahřálo ho u srdce, že dvě nejdůležitější osoby jeho života si již vybudovaly důvěrný vztah. Taita se tak zabral do výkladu, že si nově příchozích vůbec nevšiml, dokud Piay diskrétně nezakašlal.

Za jiných okolností by dvojici přátelsky pokynul na pozdrav, nyní však jen dal zamručením najevo, že zaznamenal jejich přítomnost, a drobným gestem prstů je pozval do stanu. V obličeji měl vážný výraz a koutky úst svěšené starostmi.

Neztrácel čas a vysvětlil důvod svých obav.

„Osud Egypta visí na vlásku,“ začal. „Ten, kdo vyřeší Hádanku hvězd, povládně mocí, která bude větší, než si samotní Hyksósové uvědomují. Mají pravdu v tom, že jim znalost řešení hádanky umožní naše naprosté zničení. Ale to je pouze začátek toho, co řešení nabízí.“

„Takže tys už o té hádance slyšel?“ zeptal se Piay, a než mohl Taita odpovědět, dodal: „Tak proto ses na ni Samšiho nezeptal. Nechtěl jsi prozradit, co víš.“

„Přesně tak,“ potvrdil mág.

„Promiň, mistře, ale co všechno tedy víš?“

„Vím, že hádanka má svůj původ u Imhotepa.“ Zadíval se na Piaye stejně zpytavě jako kdysi dávno ve třídě a položil mu otázku: „Viš vůbec, kdo byl Imhotep?“

„Raův velekněz, vezír faraona Džosera a největší architekt všech dob,“ odpověděl Piay s úlevou, že učitele nezklamal.

„A...?“

„A žil před tisícem let. A... ehm...“ Piay vzpomínal, co všechno jej Taita naučil, a velmi ho uspokojilo, že se mu vracejí celé věty doslovně

tak, jak mu je učitel kladl na srdce. „A vybudoval stupňovitou pyramidu, která sloužila jako Džoserova hrobka, první velký monument svého druhu. Byl první, kdo použil k podepření budov kamenné sloupy. Byl moudrý, osvojil si všechny znalosti a teď dlí mezi bohy jako jeden z nich, protože jeho otcem byl Ptah, bůh řemeslníků a stavitelů.“

„Velmi správně,“ pochválil ho Taita a Piay koutkem oka zahlédl, jak mu Myssa, která stála za mágem, tiše aplauduje. Nebyl si však jistý, zda to myslí vážně, nebo ho jenom popichuje.

„Pročetl jsem mnohé materiály v Síni záznamů a narazil jsem na určité náznaky toho, co Veliký architekt nechal navěky zahalit rouškou tajemství. Ano, byly to jen útržky informací a nepotvrzené pověsti, ale probudily můj zájem. Některé staré svitky popisují Imhotepa a jeho věštby. Říká se v nich, že viděl daleko do budoucnosti, že věděl, co všechno Egypt postihne. Předpověděl velkou krizi, která zdecimuje zemi faraonů...“

„Invazi Hyksósů,“ doplnil Piay.

„A možná předvídal i ty, kdo nás nakonec zachrání,“ pokračoval Taita. „Ale k tomu se dostanu až za chvíli. Prozatím řeknu, že Imhotep ve své neskonalé moudrosti někam ukryl mohutnou sílu dobra, která může být využita k obnově naší země a k opětovnému spojení obou království, sílu, která v budoucnu uchrání Egypt před dalšími škodami. Ovšem pokud tato síla padne do nesprávných rukou, může být zneužita i k velkému zlu.“

„Co je to za sílu?“ zajímal se Hannu.

Mág sevřel rty a nechal na všechny dolehnout závažnost otázky i odpovědi na ni. „Povídá se, že Imhotep objevil způsob, jak komunikovat se samotnými bohy. A nejen to. Mohl je přizvat, aby se pohybovali mezi námi a použili svou moc v říši lidí.“

Piay zalapal po dechu. „Bohové... tady, mezi námi?“

„Tak tomu bylo v dávné minulosti,“ zamumlal Hannu. „Bohové žili v našem světě. Tak mi to alespoň vyprávěl otec.“

„Mohl mít pravdu,“ souhlasil Taita. „I teď Hyksósové tvrdí, že mohou rozmlouvat se Sethem a žádat ho o radu. Děje se tak prostřednictvím rituálu modrého lotosu, květiny snů. Jen si představte, že by bůh chaosu a války stál celou dobu po jejich boku a v každé bitvě jim pomáhal svou božskou silou. Děsivá představa! Neskutečně rozsáhlá destrukce, spousty životů vyhaslých v jediném okamžiku.“

Ve stanu se rozhostilo tíživé ticho, ale když pak Taita znovu promluvil, tón jeho hlasu se změnil.

„Ale představte si také rozsah dobra, kdyby mezi nás sestoupil Osiris a použil svou moc k zúrodnění půdy v údolí Nilu. Ta by pak rodila ještě bohatěji než dříve a nabídla tak lidu důkaz posmrtného života. Anebo Hathor, bohyně lásky a obnovy, by jistě dokázala změnit zoufalství v naději a zajistit, že se do našich měst vrátí obchodníci a přinesou bohatství, které navždy spojí naše dvě království.“

„Nádherné věci v protikladu k hrůze,“ přemítal Piay. „Záleží na tom, kdo tuto moc získá.“

Taita přikývl. „Tato kouzla byla příliš silná i pro muže jako Imhotep, který se proto rozhodl, že je ukryje až do doby, kdy se zrodí dostatečně moudří lidé, aby tu obrovskou moc využili pečlivě a opatrně. Tak alespoň praví pověst.“

„Moudří lidé jako ty,“ poznamenal Piay.

„Děkuji,“ usmál se mág polichoceně a nezapřel tak svou marnivost. „A teď pojďte se mnou,“ vrátil se ke střízlivě vážnému tónu. „Musím vám něco ukázat.“

Taita zahalený do pláště proti rostoucímu nočnímu chladu vyšel z vojenského tábora a zamířil k nekropoli, městu mrtvých, odkud bohatí a mocní zahajovali pouť do záhrobí. Za ním spěchali Piay, Hannu a Myssa, následovali plápolající pochodně, kterou nesl mág nad hlavou a svítil si na cestu lemovanou hrobkami a pomníky.

Pronikli do nejstarší části nekropole a Piay si okamžitě všiml rozbitého věkovitého obelisku, který se skácel přes stezku. Vzpomněl si, jak na náměstí v Thébách kázal písař o podivných zlých znameních, která postihla zemi.

„Vůbec nevím, že by tu bylo zemětřesení,“ podotkl a poprvé zaznamenal suchý prach, který se vznášel ve vzduchu.

„Nebylo,“ opáčil Taita suše.

„Proč se teda ten obelisk zřítíl?“

Učitel neodpověděl a Piaye zamrazilo hrůzou. Pak Taita upozornil: „Všimněte si, jak ten obelisk leží. Míří konkrétním směrem. Vydáme se, kam ukazuje.“

Došli k řadě hrobů na samém okraji nekropole a mág se zastavil před otevřenou jámou, kde se jeden hrob propadl. Piay do otvoru nahlédl, ale tma mu zabránila dohlédnout až na dno.

„Dnes večer se ve městě povídalo, že hroby vydávají své mrtvé,“ zašeptal vystrašeně a ustoupil od hrany jámy.

„Ano, a tady je důkaz,“ poznamenal Hannu.

„Také jsem to slyšel,“ potvrdil Taita. „Proto jsem sem večer zašel, ještě než jsem se s vámi setkal v paláci. A tohle jsem objevil.“ Podal Piayovi pochodeň. „Skoč dolů a popiš mi, co uvidíš.“

„Do hrobu?“ Piay váhavě převzal pochodeň. „Ostatky...“

„Žádné ostatky tam nejsou. Hrob byl celou dobu prázdný. A teď udělej, co ti říkám. Hned.“

Piay si olízl rty, posadil se na okraj jámy a po krátkém váhání sklouzl dolů. Padal jen okamžik a doskočil na hrubou drť roztroušenou na dně hrobu. Zamával pochodní a spatřil výklenek vytesaný do kamenné zdi.

„Co vidíš?“ chtěl vědět Taita.

„Díru vysekanou do stěny...“ Sklonil se k otvoru a stíny zmizely. Do výklenku byl vsazen kamenný blok zakončený jehlanem připomínajícím pyramidu. Popsal svůj objev a doplnil: „Je do něho cosi vytesané.“

Snažil se pochopit, co vlastně vidí, a dolehl k němu mágův hlas.

„Podívej se na horní stěnu kvádrů. Hned pod pyramidou by měl být čtverec a kruh.“

Piay přejížděl špičkou prstu po obrysech vytesaných do vápence.

„Ano, je to tady.“

„To je osobní značka mistra stavitele..., samotného Imhotepa,“ konstatoval Taita.

Piay se zamračil. „Ale vždyť jsme o něm před chvílkou mluvili – a teď najdeme tohle. Zvláštní shoda okolností.“

Seshora se ozval Hannu: „A dovedl nás sem ten zřícený obelisk. To nemůže být náhoda.“

„Taky že to náhoda není,“ opáčil Taita. „Všechno bylo naaranžováno záměrně a právě pro tento okamžik.“

„Jak je to možné?“ slyšel Piay Myssu.

„Pokud Imhotep dokázal překlenout propast věků, jak praví pověst, určitě zde zanechal znamení, zprávu, která měla být objevena dnešní noci. Co když je ta zpráva určena právě nám?“ zeptal se mág.

Myssa zalapala po dechu. „Že by Imhotep viděl do budoucnosti tak jasně?“

„Věřím, že ano.“ Taita se obrátil k hrobu a zadíval se na Piaye. „Co jsi našel pod tím čtvercem a kruhem?“

Piay přiblížil pochodeň ke kvádru. „Dvě postavy. Lidské. Jedna je vyšší než ta druhá. A je tu jakýsi nápis...“

„To je *medu netjer*, slovo boží,“ přerušil ho mág. „Jedna postava ztělesňuje moudrost a druhá toho, jenž otevírá cestu. Nemohl bys to být ty, Piayi, a já?“

„To určitě ne!“

„Když jsem ty rytiny viděl poprvé, netušil jsem, co znamenají, ale teď začínám chápat jejich význam, který se vynořuje z písku. Vylez zpátky nahoru.“

Piay si stoupl mezi ostatní, vrátil mágovi pochodeň a zeptal se ho: „Co si o tom myslíš, mistře?“

Dosavadní události jej silně znepokojily. Přímý válečný konflikt mezi lidmi ustoupil do pozadí a uvolnil cestu něčemu neuchopitelnému. Hannu se neustále rozhlížel a snažil se zrakem proniknout temnotu nekropole. I on byl zjevně nervózní.

„Ten zřícený obelisk stál na nepevných základech,“ vysvětloval Taita. „Když jsem je prohlížel, všiml jsem si, že byly postaveny tak, aby časem – během dlouhých staletí – ztrácely pevnost. Obelisk se zřítí a upoutá pozornost. A také přivede pozorovatele k tomuto hrobu, který se ve stejné chvíli propadne, a k ukrytému znamení.“

Dlouhé ticho, jež nastalo, narušoval jen vítr, který hvízdal mezi hroby. Piay přemýšlel o mágových slovech.

„K Imhotepovi možná promlouvali samotní bohové a informovali ho o budoucnosti,“ začal váhavě. „A ty, mistře, jsi možná... Imhotep naší doby.“

„Mám o sobě vysoké mínění, jak sám dobře víš, ale neopovázil bych se povyšovat sám sebe na stejnou úroveň s Imhotepem,“ opáčil Taita. „Hluboko v srdci však cítím, že tohle všechno bylo předem připraveno a že zpráva, kterou nám Veliký architekt zanechal, má obrovský význam. Musí tomu tak být, když se tato znamení – přes hlubokou propast staletí – ukázala právě teď.“

„Chceš říct, že nás Imhotep vyzývá, abychom našli, co on před dávnými věky ukryl?“

V mágových očích se odráželo světlo pochodně. „Jeho značka, čtverec a kruh, má hluboký význam. Čtverec zastupuje svět lidí, v němž všichni žijeme, a kruh svět bohů, od nichž vychází veškerá inspirace. Věci lidské a věci boží jsou vždy odděleny, ale když se na ty znaky podíváš pozorněji, uvidíš tenkou čáru, která oba prvky spojuje. Imhotep se dokázal pohybovat mezi oběma světy. A jeho zpráva, tak dlouho po jeho smrti, nám říká, že pokud máme zachránit Egypt, musíš ty dokázat totéž.“

Přeložil Dalibor Míček